

זבחים דף כח

הלכות פסולי המוקדשין

פֶּרֶק שְׁלֹשָׁה עָשָׂר

מחשבת חוץ לזמנו - ונותר

ב מפי השמועה למדו, שזה שנאמר בתורה "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי" (שם י, יח) - אינו מדבר אלא במקום שבשעת הקרבה שיאכל ממנו בשלישי; והוא הדין לכל קרבן שחשב עליו בשעת מעשיו שיאכל ממנו לאחר זמן הראוי לאכילת אותו קרבן.

המקור לפסול הקרבן במחשבת חוץ לזמנו

וכן אם חשב להקטיר ממנו במזבח דבר הראוי להקטרה לאחר זמן הראוי להקטרה. כך למדו מפי השמועה: אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח - אם חשב עליהן לאחר זמן, הרי הקרבן פגול.

ג אבל קרבן שלא נפסדה מחשבתו בו, אלא נזרק דמו על המזבח פהלכתו, ונשאר ממנו לאחר זמן אכילתו - אותו הנשאר נקרא 'נותר', ואסור לאכלו, והקרבן כבר נרצה וכפר; הרי הוא אומר בדם: "ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר" (שם י, יא) - כיון שהגיע דם למזבח פהלכתו, נתפסו הפעלים ונרצה הקרבן.

ב"נותר" - הקרבן כבר נרצה

פֶּרֶק שְׁמוֹנֶה עָשָׂר

חיוב כרת על אכילת פיגול

טז אינו חייב כרת על אכילת קדש שיש לו מתירין, עד שיאכל ממנו אחר שקרבו מתיריו. אבל אם אכל את הבשר קדם זריקת הדם - אינו לוקה משום טמא שאכל את הקדש. זה הכלל: כל שיש לו מתירין - אין תיבין עליו משום פגול או משום נותר או משום טמא, עד שיקרבו מתיריו פהלכתו;

חיוב כרת רק לאחר שקרבו המתירין